

— Боже мой! докога ли тыя попове щѣть лѣжать свѣта!

А кога-то начнѣхъ да му ся бистрятъ мысли-ты, искаше да излѣзе на улицѣ-тѣ, та съ колко-то му гласъ може да выка и да проповѣда всичко, щото е чуль и видѣль.

Ала пакъ самъ себе си попыта:

— А на кого ли щѣ казвамъ? прѣдъ кого ли щѣ выкамъ?—На Гърцы-ты..... Прѣдъ Гърцы-ты? На тыя и прѣдъ тыя, кои-то сѣ орѣдіе на поповы-ты?

Не ще да е потрѣбно да доказваме, чи подъ Гърцы-ты е разумѣвалъ Гърцкѣ-тѣ власть, царскы-ты чиновницы. Защо-то то бѣ едно: Гърци-ти бѣхъ сърдце-то на идеѣ-тѣ на вѣсточно-то царство, а царь-тѣ бѣ ключь-тѣ на тѣхъ идеѣ. Гърци-ти безъ царя и царь-тѣ безъ Гърцы-ты нѣ-маше политиченъ смыслъ, губяше ся разлогъ за обдържаніе.

И така той ся не поведе по пѣрвѣ-тѣ мысль, нѣ тукъ такси стана, отвори врата-та и излѣзе изъ черквѣ-тѣ.

На улицѣ-тѣ го докачи ношна-та студенина.

Студенина-та, а особно пошна, има чудно вліаніе на разбърканѣ фантазіѣ. Испѣрво Ясень тѣрчеше по улицы-ты, послѣ умири хода си, а най-сѣтнѣ ся спрѣ и обѣрнѣ. Прѣдъ него въ тьмно-синѣ небо ся показа исполинска-та форма отъ черквѣ св. Софіѣ. Отъ странѣ ся въздигаше обелискъ-тѣ на Теодосіа и обелискъ-тѣ на Константина Порфиророднаго, а видяхъ ся тукъ тамъ и различни статуи и споменици.

— Ипподромъ-тѣ е, пошѣпна нашій юнакъ.

И замысли ся.

Неговы-ты мысли всякакъ ся кръстосвахъ и увывахъ, додѣ ся не спрѣхъ на това:

— Щѣ го слѣдѣ до край!

Туй ся относяше на отца Агапіа.